

N:o 71.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 2 maj 1894.

— — — — Andra Kammaren den 2 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion
om ändring af 12 kap. 3 § kyrkolagen.*

(Lagutskottets utlåtande n:o 35.)

Till Konungen.

Riksdagen beslutade för sin del sistlidet år, i anledning af en i ämnet väckt motion, att hvad i 12 kap. 3 § kyrkolagen vore stadgadt om klämtning morgon och afton hvarje söcknedag hädanefter icke skulle gälla, der vederbörande församling beslutade upphörande af klämtning.

Kyrkomötet, hvars yttrande i ämnet af Eders Kongl. Maj:t inhemtades, framstälde mot hvad Riksdagen sålunda beslutat icke annan anmärkning, än att ett undantag borde göras för seden, att församlingens medlemmar efter afslutadt veckoarbete erinrades om tillstundande hvilodag genom den s. k. helgemålsringningen, hvars uteblifvande säkerligen skulle framkalla saknad hos mången; och biföll kyrkomötet i följd deraf förslaget med följande tillägg: dock att helgemålsringning aftonen före söndag och helgdag fortfarande skall ega rum.

I anledning af framställning vid innevarande riksmöte, afseende att bringa till öfverensstämmelse med hvarandra Riksdagens och kyrkomötets ofvan omförmälda beslut, har Riksdagen för sin del antagit följande

Lag

angående ändring af 12 kap. 3 § kyrkolagen.

Härigenom förordnas, att hvad i 12 kap. 3 § kyrkolagen är stadgadt om klämtning morgon och afton hvarje söcknedag hädanefter icke skall gälla, der vederbörande församling beslutar upphörande af klämtning; dock att helgemålsringning aftonen före söndag och helgdag fortfarande skall ega rum.

Stockholm den 2 maj 1894.

Med undersätlig vördnad.